

man: det var den Mand, Indenrigsministeren paatrykterede os, og det Tab, som derved er bevirket, henholde vi os til Statskassen for. Det var slet ikke urimeligt, om man sagde noget saadant. Der er altid den Fare derved, naar det saaledes overlades en Minister — selvfølgelig ikke den nuværende Indenrigsminister, men vi vide jo ikke, hvem vi kunne faa i Fremtiden — at en fremtidig Indenrigsminister maaske kunde betragte disse administrerende Direktørposter i Kreditforeningerne som passende Afløb for overkomplette Kontorchefer eller Fuldmægtige i Ministeriet. Det synes jeg ikke man skal begunstige. Nogle lignende Bemærkninger gælder naturligtvis med Hensyn til § 2 Nr. 2 om Valget af Revisorer. Der skal Indenrigsministeren udnævne den ene og godkende Valget af den anden. Og alt dette, denne Indgriben i Kreditforeningernes Styrelse, dette Mastepe, der saaledes skal komme mellem Staten og Kreditforeningerne, skal være motiveret ved, at de saa særdeles fornuftige og naturlige Bestemmelser, der findes i § 1, skulle kunne optages i Kreditforeningens Statutter med Indenrigsministerens Tilsludelse. Ja, hvis det, som indrømmes i § 1, var noget, der medførte en særlig Risiko, eller hvis der, som den sidste ærede Taler sagde, var Tale om at give Statsgaranti for Kreditforeningens Obligationer, saa kan jeg forstaa, at man maa sige, at Indenrigsministeren og Staten skal have Haand i Hante med Kreditforeningerne. Men naar det ikke er andet, end hvad der er saa naturligt, at man burde vedtage det selv uden noget Bederlag, om jeg saa maa sige, forstaaer jeg ikke, at man vil forlange, at Indenrigsministeren skal udnævne eller godkende Direktøren og Revisorerne og paa den Maade blive Herre i de paagældende Kreditforeninger. — Maaske jeg endnu maa gøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad der staar i § 2 4de Stykke, at Indenrigsministeren kan gøre sin Stadsfæstelse afhængig af, at Reservecfondens Midler anbringes efter de i Statutterne givne Regler. Ja, det følger vel af sig selv, at naar en Kreditforening har visse Statutter, der indeholde Regler for, hvorledes Reservecfondens Midler skulle anbringes, saa skulle Statutternes Regler følges. Det er jo ikke noget, man særlig behøver at betinge sig. Det er vel noget, jeg haaber, den højtærede Indenrigsminister passer godt paa, at Kreditforeningerne følge deres Statutter. Men det sætter man her som Betingelse for, som der staar, at Indenrigsministeren kan give de i § 1 nævnte Statutændringer. Det er vel maaske en Fejl i Redaktionen, men jeg henleder saa det

eventuelle Udvalgs Opmærksomhed ogsaa derpaa.

Breinholt-Bandsborg: Den ærede første Taler, der indlede denne Forhandling, og den ærede Taler, der fulgte efter ham, det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Madsen-Wyggdal), stillede dette Lovforslag et høist forstelligt Horostop, jeg skal ikke indlade mig paa at bedømme, hvis der ser det rigtige, men jeg er dog nærmest tilbøjelig til at antage, at den ærede første Talers vil holde Stil i alt Fald for dette Tings Bedkommende. Det er ogsaa muligt, at den anden ærede Taler nærmest sigtede til denue Sags Gang andetsteds. Det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds udtalte sig endvidere temmelig stærkt mod Bestemmelserne i dette Lovforslags § 2, en Klage, der endnu stærkere accentueredes af den sidste ærede Taler. Her er jeg fuldstændig uenig med begge de to ærede Talere. Jeg tror, at det er anerkendt af de allerfleste, at den svage Side ved denne i øvrigt saa fortjenstfulde Institution, vort Kreditforeningsvæsen, er ubetinget Taksationerne. Jeg tillader mig endogsaa at benytte et Udtryk, som jeg ofte har hørt, om ikke just i Dag, saa dog ved en anden Lejlighed af det ærede Medlem, der først talte, fordi det forekommer mig træffende, og fordi det kom fra et saa særdeles sagtyndigt og paa dette Felt erfarent Medlem, nemlig at her var Kreditforeningernes Afkleshæl. Jeg er ganske enig med ham i, at det er et saarbart Punkt, og jeg tror, at i Stedet for at lade vore Bestræbelser gaa i den Retning, som de to ærede Talere fra Kjøbenhavn og fra 7de Kreds paapegede, nemlig, at man skulde overlade alt til Selvføret, saa vilde det være ikke blot i Kreditforeningernes men ogsaa i hele Samfundets Interesse, om man søgte saa vidt muligt at hele denne saarbare Side. Jeg ved godt, at ærede Kreditforeningsmænd ikke holde af, at der gøres Ophævelser i denne Retning, men altid henbise til, hvad der for øvrigt ogsaa er henbist til i Dag, at de Tab, Kreditforeningerne have lidt ved overtagne Panter ere saa faa og saa smaa, at Klagerne over disse alt for høje Taksationer i Grunden savne et faktisk Grundlag. Jeg, og jeg ved mange andre med mig, kunne ikke godkende denne Bevisførelse; tværtimod anse vi netop det anførte Bevis for bevistende noget ganske andet end det tilføjede. Thi allerede det ubestridelige Faktum, at Foreningerne overtage Panter, viser jo, at Taksationerne maa være upaalidelige; thi hvorledes kunde det ellers tænkes, at Foreningerne, naar der gennemsnitlig laanes